

Arrest

nr. 226 661 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. ALENKIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger afkomstig uit de provincie Ararat. U bent afkomstig uit Artashat waar u woonachtig was in de (...).

Na de voltooiing van zijn legerdienst ging uw huidige echtgenoot vanaf 2007 als professioneel militair met een contract aan de slag in een militaire kazerne van de douane/grenswacht. Hij klom er op van gewone chauffeur tot hoofdchauffeur en nam er ook shiften als grensbewaker op.

Op 27 november 2012 slaagde uw echtgenoot er in om twee Turkse, grensoverstekende drugskoeriers staande te houden en in te rekenen. Het duo dat door hem werd gevat had tien tot twaalf kilogram drugs in poedervorm op zak.

Op 31 december 2012 werd uw man officieel gelauwerd voor zijn geslaagde ingreep en ontving hij een medaille.

In februari 2013 werd uw man opgebeld door H. A. (...), een neef van voormalig premier H'. A. (...). H. A. (...) was werkzaam in de nabije omgeving van de grenspost waar uw man actief was en baatte daar meer bepaald een zandmijn uit. Middels het telefoongesprek nodigde H. (...) uw man uit naar een restaurant in Yerevan. In het restaurant kreeg uw man van een viertal te horen dat zij hem verantwoordelijk achtten voor het verlies van hun drugspakket. Ze eisten dat uw man hen de waarde van de verloren gegane drugs – naar schatting meer dan € 200.000,00 – zou terugbetalen.

Tot aan het stopzetten van zijn werkzaamheden bij het leger had uw man quasi dagelijks contact met H. (...) die hem op zijn financiële verplichtingen wees. In september 2013 kreeg uw echtgenoot te horen dat zijn contract bij het Armeens leger niet werd verlengd en kwam hij hierdoor de facto zonder werk te zitten.

Uw man vertrok 20 december 2013 naar Kazachstan alwaar hij de volgende dag, op 21 december 2013, arriveerde. Hij trok in bij een tante en ging tevens aan de slag in het restaurant van zijn familieleden ter plekke. Vanuit Kazachstan maakte uw echtgenoot vanaf april 2014 tot en met augustus 2014 vijf maanden lang een bedrag van duizend euro per maand over aan zijn vervolgers. Op die manier kon hij vijfduizend euro aan 'schulden' aflossen.

Op 8 september 2014 kreeg uw man in Kazachstan het bezoek van een aan zijn vervolgers gelieerde persoon. Deze persoon in kwestie wees uw man bij zijn bezoek op zijn verplichtingen.

Op 12 september 2014 besloot uw man om Kazachstan te verlaten en trok hij naar de Russische Federatie alwaar hij als chauffeur van een betonmixer aan de slag ging.

In december 2014 keerde uw man uiteindelijk terug naar Armenië alwaar zijn problemen zich verder zetten. Doorheen de jaren werd hij veelvuldig bedreigd en zowel u als uw man werden het slachtoffer van fysiek geweld. Uw man werd naar eigen zeggen drie keer geslagen door zijn vervolgers. Uzelf werd op uw beurt in 2016 éénmalig fysiek aangevallen bij jullie thuis. Naast de fysieke belaging werd ook jullie wagen afgenomen. De vervolgers van uw man gaven te kennen dat uw man op die manier vierduizend euro van zijn openstaande schuld kon aftrekken.

Uw man beschouwde de situatie als onhoudbaar en besloot om samen met het gezin het land van herkomst definitief te verlaten. Op 24 mei 2017 vatten jullie vanaf de luchthaven van Yerevan jullie vlucht aan. Na een transit in Griekenland kwam u samen met uw gezin in België aan op 25 mei 2017.

Vanuit België kwam uw man van zijn ouders te weten dat zijn vervolgers hem niet vergeten zijn. Zij blijven zich informeren over uw man en zouden intussen te weten gekomen zijn dat jullie in Europa vertoeven. Op basis hiervan besloten jullie om op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie beschermingsverzoek werden de volgende documenten voorgelegd: uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw man, de geboorteakte van uw man, het militair boekje van uw man (o), een blad met een overzicht van de militaire loopbaan van uw man (k), een attest van de politie waarin wordt bevestigd dat uw man met verwondingen werd overgebracht naar een medisch centrum (o), een attest van het medisch centrum dat stelt dat uw man geslagen werd en hierdoor verschillende verwondingen op het hoofd had opgelopen (o), een medaille die uw man ontving na zijn ingreep van 27 november 2012 (o) een attest dat een verschuiving van uw neusbrug vaststelt, ademhalingsproblemen vermeldt en een operatieve behandeling adviseert (o) en drie foto's die door u opgelopen verwondingen moeten aantonen (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen dergelijke nood aannemelijk heeft kunnen maken. Diverse incoherenties en twijfelachtige leemtes

binnen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden wijzen er op dat er aan uw ingeroepen relaas geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan worden gesteld dat de eigenlijke vervolgingsfeiten (los van de talloze bedreigingen die er volgens u zijn geweest) zich tot de volgende beperken: (1) uw echtgenote werd geslagen door uw vervolgers, (2) u werd zelf drie keer geslagen door uw vervolgers en (3) uw wagen werd van u afgenomen.

Inzake geen van deze feiten konden de afgelegde verklaringen evenwel overtuigen. Inzake het fysiek geweld dat ten aanzien van uw echtgenote werd gepleegd op 5 juni 2016 kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Eerst en vooral blijkt dat u erg veranderlijke verklaringen aflegde over wanneer uw echtgenote werd geslagen. Bij de DVZ verklaarde u vooreerst nog dat uw echtgenote geslagen werd in 2017. Dat u bij DVZ wel degelijk 2017 bedoelde kan ook afgeleid worden uit de context waaruit blijkt dat u het geweld op uw vrouw als de reden voor uw vertrek (d.d. 24 mei 2017) naar Europa beschouwt. U verklaarde bij de DVZ: "In 2017 werd mijn vrouw door hen in ons huis geslagen. Mijn kinderen waren daarvan getuige. Dat was voor mij de druppel. Toen besloot ik naar Europa te vertrekken en hier de situatie af te wachten." (CGVS-vragenlijst A. (...) 3.5.) Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaringen gaf u aanvankelijk te kennen dat u het tijdens het uw interview bij de DVZ niet meer wist en dat u dat ook als dusdanig zou verklaard hebben. Er werd u hierop gevraagd waarom men bij de DVZ dan het jaartal 2017 zou genoteerd hebben. U gaf vervolgens aan dat u het verslag van de DVZ niet kon lezen en dat het ook niet aan u werd voorgelezen (CGVS A. (...) p. 26-27). Dit is evenwel een blote bewering die geenszins als een toereikende uitleg kan worden aanschouwd gezien de voormelde context. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het CGVS dat alles bij de DVZ correct was verlopen (CGVS A. (...) p. 3). Dat u na confrontatie met een tegenstrijdigheid plots aangeeft dat men uw verklaringen niet zou hebben voorgelezen kan dan ook worden betwijfeld. Bovendien blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw verklaringen over het incident van uw echtgenote erg veranderlijk bleken te zijn. U verklaarde bij het bespreken van een medisch attest ter zake dat de datumnotatie in feite 7 juli 2017 diende te zijn. Er zou volgens u 7 december staan omdat uw moeder het attest dan zou hebben afgehaald (CGVS A. (...) p. 13). Vervolgens gaf u aan dat het incident zich voordeed in 2016 en stelde u dat dit in juli was. Gevraagd om dit concreter te specificeren ging u hier niet op in en gaf u aan dat uw echtgenote het zich beter zou herinneren (CGVS A. (...) p. 13). Later tijdens hetzelfde onderhoud bij het CGVS geeft u uiteindelijk aan dat het incident zich afspeelde in juni 2017 (CGVS A. (...) p. 19). Dat u dergelijke onzekere en veranderlijke verklaringen aflegde over een centrale gebeurtenis binnen uw problematiek mag als weinig geloofwaardig bestempeld worden.

De gebrekkige geloofwaardigheid zet zich verder inzake het tijdstip van het incident en uw kennisname ervan. Gevraagd naar wanneer het incident met uw echtgenote zich voordeed gaf u aanvankelijk te kennen dat u dacht dat het tegen de ochtend was. Even later past u uw verklaringen aan en geeft u aan dat het waarschijnlijk tegen twaalf uur was (CGVS A. (...) p. 13). Uw echtgenote gaf zelf evenwel aan dat zij pas 's avonds tussen vijf en zes uur het slachtoffer werd van de fysieke aanval (CGVS S. (...) p. 7). Redelijkerwijs kan worden verwacht dat jullie een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zouden besproken hebben met elkaar en dat er ter zake eenduidiger antwoorden zouden worden gegeven.

U gaf voorts te kennen dat u het nieuws van de aanval had vernomen van uw moeder en dat u vervolgens in een apart telefoongesprek enkele minuten later voor het eerst opnieuw contact had met uw echtgenote. Deze stelling bevestigend gaf u aan dat het zo is verlopen omdat uw moeder niet thuis was en uw vader gaan werken was. Gevraagd hoe uw moeder dan van de situatie op de hoogte raakte stelde u dat ze thuiskwam en het tafereel had gezien. Deze bewering is evenwel niet verzoenbaar met uw initiële verklaring dat u contact had met uw echtgenote in een apart telefoongesprek omdat uw moeder niet thuis was (CGVS A. (...) p. 29-30). Geconfronteerd met deze gebrekkige logica reageerde u uiterst geagiteerd zonder evenwel een toereikende uitleg te bieden. De verklaringen die u aflegde staan bovendien in schril contrast met de verklaring van uw echtgenote die zei dat u het nieuws van haar zelf had vernomen (CGVS S. (...) p. 8). Pas nadat uw echtgenote met uw verklaringen werd geconfronteerd begon zij haar standpunt te wijzigen en gaf ze aan dat uw ouders – die volgens uw echtgenote naar uw grootouders waren – u reeds op de hoogte hadden gebracht (CGVS S. (...) p. 9). Voormelde vaststellingen doen dan ook verder twijfelen aan de ingeroepen vervolging.

Meest frappant in deze waren evenwel de incoherente verklaringen over waar u was en sinds wanneer. U verklaarde immers dat u de dag van het incident om negen uur 's morgens naar Meghri was vertrokken en dat u dit ook op die wijze aan uw echtgenote kenbaar had gemaakt (CGVS A. (...) p. 29). Uw echtgenote gaf na herhaaldelijk de vraag te stellen evenwel aan dat zij niet wist waar u was en ze stelde bovendien dat u op het moment van het incident reeds drie dagen van huis was (CGVS S. (...) p. 7-8). Geconfronteerd met uw stelling dat u 's morgens nog thuis was gaf uw echtgenote geen uitleg voor deze discrepantie. Dergelijke cruciale incoherenties zijn uiterst nefast voor jullie geloofwaardigheid.

Waar u tenslotte verklaarde dat jullie twee dagen na het incident naar het ziekenhuis gingen met uw echtgenote gaf zij zelf ruwweg aan dat het drie of vijf dagen later was. Ze gaf hierop aan dat het pas de tiende was dat jullie naar de dokter gingen. Sowieso dient dan ook te worden opgemerkt dat een doktersattest gedateerd op 7 juli, waar u gewag van maakt, weinig logisch is (CGVS A. (...) p. 29 en CGVS S. (...) p. 7).

Gelet op de verschillende voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat er aan het incident met uw vrouw geen geloof kan worden gehecht. Gezien de belangrijke plaats dat dit incident inneemt binnen jullie problematiek zet de gebrekkige geloofwaardigheid ter zake ook de rest van het asielrelaas op losse schroeven.

Met betrekking het fysieke geweld dat u zelf zou zijn ondergaan kan evenmin worden gesteld dat u of uw echtgenote dit aannemelijk konden maken. Nadat u verklaarde dat u zelf drie of vier keer werd geslagen geeft u uiteindelijk aan dat het drie keer was. Van één van deze confrontaties legde u twee attesten voor. De andere twee keer kon u evenwel niet duiden in de tijd, ook niet ongeveer. Na aandringen blijft u erbij dat u het fysiek geweld dat op u gepleegd werd niet kan duiden in de tijd. Dit is geenszins overtuigend. Gezien de schuldenlast die u boven het hoofd hing vanwege personen waar u in essentie weinig over kan vertellen kan worden verwacht dat wanneer u geslagen wordt u dit wel enigszins zou kunnen duiden (CGVS A. (...) p. 19). Dat uw vrouw voorts niet kon zeggen hoeveel keer u geslagen werd mag verder verbazen. Gezien jullie samen jullie land van herkomst dienden te verlaten en intussen omwille van dezelfde problematiek bescherming aanvragen in België kan redelijkerwijs worden verwacht dat jullie dergelijke elementen al met elkaar zouden besproken hebben (CGVS S. (...) p. 10). Zoals reeds eerder werd opgemerkt in deze beslissing kan in het licht van de naar voor gebrachte vervolgingsfeiten worden gesteld dat het fysiek dat u zou geleden hebben een wezenlijk onderdeel vormt van jullie problematiek in het land van herkomst. De vaagheid waarmee wordt verwezen naar dit aspect is dan ook niet aannemelijk.

Aan de bewering dat uw vervolgers uw wagen hebben afgenomen in ruil voor een beperkte kwijtschelding van een deel van uw 'schulden' kan evenmin geloof worden gehecht. Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat uw wagen hoogstens enkele weken/maanden voor uw definitieve vertrek uit Armenië van u werd afgenomen. U situeert het incident na uw terugkeer naar Armenië (d.i. december 2014) en wanneer de PO u vroeg of uw wagen dan na 2015 van u werd afgenomen stelde u: "Ja. 2017. Misschien maand maart. Ik probeer me te herinneren. Op mijn verjaardag (d.d. 23 maart) had ik nog mijn auto. Ik had hem nog toen." (CGVS A. (...) p. 19) Later tijdens hetzelfde onderhoud gaf u nogmaals te kennen dat u uw wagen pas in 2017 bent kwijtgeraakt (CGVS A. (...) p. 22). Uw echtgenote gaf evenwel aan dat uw wagen reeds van u werd afgenomen nog voor u naar Rusland vertrok. Zij bevestigde vervolgens dat uw wagen nog van u werd afgenomen vóór het einde van 2013 (CGVS S. (...) p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn onmiskenbaar pertinent en tekenend voor het gekunstelde relaas dat naar voor werd gebracht.

Gezien geen van vervolgingsfeiten kunnen worden aangenomen kan ook aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas getwijfeld worden. Dit vindt ook bevestiging in volgende vaststellingen die werden gedaan.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u stelde dat de door u uitgevoerde aanhouding van de twee Turken plaatsvond op 27 november 2012. U situeerde dit incident binnen uw vrij relaas spontaan op een vrijdag (CGVS p. 14). Dat 27 november 2012 in werkelijkheid een dinsdag betrof is op zich reeds een bijkomende indicatie van de gebrekkige doorleefdheid van de naar voor gebrachte feiten. Voor het overige bleek uw kennis over de nasleep van de drugsvangst die u heeft uitgevoerd zo goed als onbestaande te zijn. U gaf aan dat u niets meer kon vertellen over wat er met de drugs gebeurde noch wat er verder met de opgepakte personen werd gedaan (CGVS A. (...) p. 15). U weet niet of de Turkse misdadigers werden opgesloten, bestraft of beboet. Evenmin kan u vertellen of ze al dan niet getuigenissen hebben afgelegd over de herkomst van de drugs, over hun opdrachtgevers of over hun uiteindelijke bestemming. U heeft er voorts geen idee van of er in Armenië of in de Russische Federatie een rechtszaak werd aangespannen tegen het duo (CGVS A. (...) p. 24-25). Tenslotte blijkt dat u er ook geen idee van heeft welke drugs het duo precies aan het smokkelen waren (CGVS A. (...) p. 21). Dergelijke lacunes zijn weinig logisch voor iemand met een militaire functie bij een grenscontrolepost. Er kan in deze redelijkerwijs verwacht worden dat u over de mogelijkheden kon beschikken om (desnoods op informele wijze) meer te weten te komen over het lot van uw arrestanten of over de drugsvangst die u heeft uitgevoerd. Dat u bovendien een maand later gelauwerd werd met een medaille voor uw ingreep kan verder de verwachting staven dat u wel degelijk in staat moet zijn geweest om meer te weten te komen over de uiteindelijke afloop van deze zaak. Uw verregaande onwetendheid is weinig overtuigend en ligt in het verlengde van de eerder ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

Om na uw vertrek uit het leger inkomsten te verwerven en om aan uw vervolgers te ontkomen besloot u om eind 2013 Armenië te verlaten. U verbleef respectievelijk in Kazachstan bij familie en in de

Russische Federatie. Ook op dit punt bleken uw verklaringen evenwel weinig coherent te zijn en wordt de geloofwaardigheid van uw motieven verder ondermijnd. U verklaarde dat u in Kazachstan werd opgezocht door uw vervolgers. Opmerkelijk genoeg heeft u er geen enkel idee van hoe zij uw verblijfplaats zouden te weten gekomen zijn. Verder legde u volatiele verklaringen af over de komst van een aan uw vervolgers gelieerde persoon naar Kazachstan. Gevraagd wanneer de persoon in kwestie naar Kazachstan kwam antwoordde u aanvankelijk: "Na augustus 2014. De volgende maanden. Soms belde hij om te zeggen dat hij komt. Dan belde hij om te zeggen dat hij druk had en niet kwam. Maar dat ik moest aan geld denken." Gevraagd wanneer de persoon in kwestie een eerste keer naar Kazachstan kwam repliceerde u vervolgens: "In oktober 2014." Gevraagd hoe vaak die persoon daar is gekomen gaf u vervolgens aan: "Hij is in september gekomen. En in oktober. Negen september. Omdat ik de twaalfde naar Moskou ging." Vervolgens gaf u aan dat ze slechts één keer kwamen en dat dit negen september 2014 was (CGVS A. (...) p. 23). Deze verklaringen zijn op zich reeds onderling onverzoenbaar. Geconfronteerd met het gegeven dat u eerst zei oktober, dan oktober én september en vervolgens enkel september behield stelde u dat u zich vergist had (CGVS A. (...) p. 24). Deze uitleg kan evenwel niet worden aangenomen als toereikend om de incoherente verklaringen teniet te doen. Bovendien moet in deze verder worden gewezen op het feit dat u bij het begin van het persoonlijk onderhoud reeds had verteld dat u al in de Russische Federatie was aangekomen eind augustus 2014 (CGVS A. (...) p. 8). Zodoende blijken uw verklaringen eens te meer incoherent te zijn en kan u uw verklaringen ter zake niet aannemelijk maken. Uw vlucht naar het buitenland kan bezwaarlijk als een detail aanschouwd worden. Dat u ter zake dergelijke wisselende verklaringen aflegde is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw problematiek. Vanuit Kazachstan zou u voor een bedrag van vijfduizend dollar aan betalingen hebben uitgevoerd naar bankrekeningen van uw vervolgers. Opnieuw bleken uw verklaringen onderling niet in overeenstemming te zijn. Wanneer u de mogelijkheid kreeg om middels een vrij relaas uw problemen uiteen te zetten verklaarde u hierover het volgende: "Ik heb vijfduizend dollar betaald aan hen. Niet in één keer. Één keer 800, één keer 1.000, zo in stukken opgestuurd." (CGVS A. (...) p. 16) Na de pauze gaf u evenwel aan dat u enkel betalingen in vijf identieke fracties van 1.000 dollar uitvoerde (CGVS A. (...) p. 20). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen ontkende u simpelweg dat u zou gesproken hebben over bedragen van achthonderd dollar (CGVS A. (...) p. 32). Gelet op de context, binnen het vrij relaas én melding makend van betalingen in stukken, kan een dergelijke ontkenning evenwel niet worden aangenomen. Andermaal dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen weinig overtuigend blijken te zijn.

Gevraagd naar de situatie na uw definitieve vertrek uit Armenië en meer bepaald naar hoe vaak men nog naar u kwam informeren stelde u: "Ik ben hier. Zij zijn daar. Ik weet het niet." U gaf de verklaring dat uw moeder dit niet wil zeggen omdat ze u geen stress wil bezorgen (CGVS A. (...) p. 31). Er werd u vervolgens meermaals gevraagd hoe frequent uw vervolgers naar u komen informeren. Hierbij werd er uitdrukkelijk gemeld dat de frequentie volstond en een (totaal)cijfer geenszins noodzakelijk was. U bleef zeggen dat u dit niet kon vertellen en zei: "Moeder wil niet zeggen. Als ik vraag ze wil niet zeggen. Ze zegt dan wel ze zijn vorige week gekomen bijvoorbeeld, ze zeggen dat ze vrienden zijn uit leger." (CGVS A. (...) p. 31) Dat uw moeder dan niet zou willen zeggen hoe frequent ze komen om u geen stress te bezorgen houdt weinig steek en wanneer u hiermee geconfronteerd werd reageerde u opnieuw geagiteerd en stelde u dat uw moeder niet moet zitten tellen (CGVS A. (...) p. 31-32). Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat u evenmin kan vertellen wanneer na uw vertrek ze een eerste keer opnieuw kwamen informeren naar u. Uw verklaringen over de situatie na vertrek blijken zodoende evenmin overtuigend te zijn.

Tot slot kan nog worden benadrukt dat uw verzoek om internationale bescherming ruimschoots laattijdig was en zodoende uw vrees voor vervolging in Armenië verder gerelativeerd dient te worden. U kwam in België aan in mei 2017 en diende pas ruim een jaar en drie maanden later, met name op 9 augustus 2018, een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaringen dat u dacht dat uw problemen zouden opgelost raken of dat u niet wist dat zo iets als internationale bescherming bestond kunnen geenszins overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in België in de illegaliteit heeft geleefd en u zich zodoende, samen met uw gezin, in een uiterst precaire verblijfssituatie bevond. Gezien de problematiek die u in uw land van herkomst te wachten stond kan niet logisch worden verklaard waarom u niet eerder een verzoek om bescherming zou hebben ingediend. Een dergelijk laattijdig verzoek ondermijnt dan ook ontegensprekelijk verder uw ingeroepen asielmotieven (CGVS A. (...) p. 32).

Op basis van het geheel van voormelde vaststellingen, waarbij uw verklaringen inzake kernelementen incoherent, volatiel en weinig overtuigend bleken te zijn, dient te worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die door u werden voorgelegd vermogen niet de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw huwelijksakte, rijbewijs en geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet betwist worden.

Uw militair boekje, het overzichtsblad inzake uw militaire loopbaan en de medaille die u heeft voorgelegd geven het CGVS een indicatie van de werkzaamheden die u in het verleden heeft uitgevoerd. Deze documenten tonen evenwel niet de aangehaalde problematiek aan noch kunnen zij tot een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde doen besluiten. Deze documenten hebben aldus geen impact op de uitkomst van uw verzoek.

Het politieattest dat u voorlegde geeft enkel aan dat u met verwondingen werd overgebracht naar een medisch centrum. Het attest van het medisch centrum zelf stelt dat u geslagen werd en hierdoor verschillende verwondingen op het hoofd had opgelopen. Deze attesten, indien deze al authentiek zouden zijn, zeggen evenwel niets over de concrete omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen en kunnen zodoende niet als een bewijs voor de asielmotieven worden aanschouwd. Deze conclusies zijn tevens van kracht inzake het medisch attest van uw echtgenote en de foto's die u van haar heeft voorgelegd. Uiteindelijk moet ter zake nog worden benadrukt dat dergelijke documenten een louter ondersteunende waarde hebben wanneer deze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Dergelijke documenten hebben op zich geenszins het vermogen om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, A. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 232 534. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 27 maart 2019.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 226 659 van 26 september 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. A. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Armeens staatsburger afkomstig uit de provincie Ararat. Uw volledige leven woonde u in de (...) in de stad Artashat.

Na de voltooiing van uw legerdienst ging u vanaf 2007 als professioneel militair met een contract aan de slag in een militaire kazerne van de douane/grenswacht. U klom er op van gewone chauffeur tot hoofdchauffeur en u nam er ook shiften als grensbewaker op.

Op 27 november 2012 slaagde u er in om twee Turkse, grensoverstekende drugskoeriers staande te houden en in te rekenen. Het duo dat door u werd gevat had tien tot twaalf kilogram drugs in poedervorm op zak.

Op 31 december 2012 werd u officieel gelauwerd voor uw geslaagde ingreep en ontving u een medaille.

In februari 2013 werd u opgebeld door H. A. (...), een neef van voormalig premier H'. A. (...). H. A. (...) was werkzaam in de nabije omgeving van de grenspost waar u actief was en baatte daar meer bepaald een zandmijn uit. Middels het telefoongesprek nodigde H. (...) u uit naar een restaurant in Yerevan. In het restaurant kreeg u van een viertal te horen dat zij u verantwoordelijk achtten voor het verlies van hun drugspakket. Ze eisten dat u hen de waarde van de verloren gegane drugs – naar schatting meer dan € 200.000,00 – zou terugbetalen.

Tot aan het stopzetten van uw werkzaamheden bij het leger had u quasi dagelijks contact met H. (...) die u op uw financiële verplichtingen wees. In september 2013 kreeg u te horen dat uw contract bij het Armeens leger niet werd verlengd en kwam u hierdoor de facto zonder werk te zitten.

U vertrok 20 december 2013 naar Kazachstan alwaar u de volgende dag, op 21 december 2013, arriveerde. U trok in bij een tante en u ging tevens aan de slag in het restaurant van uw familieleden ter plekke. Vanuit Kazachstan maakte u vanaf april 2014 tot en met augustus 2014 vijf maanden lang een

bedrag van duizend euro per maand over aan uw vervolgers. Op die manier kon u vijfduizend euro aan 'schulden' aflossen.

Op 8 september 2014 kreeg u in Kazachstan het bezoek van een aan uw vervolgers gelieerde persoon. Deze persoon in kwestie wees u bij zijn bezoek op uw financiële verplichtingen.

Op 12 september 2014 besloot u om Kazachstan te verlaten en trok u naar de Russische Federatie alwaar u als chauffeur van een betonmixer aan de slag ging.

In december 2014 keerde u uiteindelijk terug naar Armenië alwaar uw problemen zich verder zetten. Doorheen de jaren werd u veelvuldig bedreigd en zowel uw vrouw als u werden het slachtoffer van fysiek geweld. U werd naar eigen zeggen drie keer geslagen door uw vervolgers. Uw echtgenote werd op haar beurt in 2016 éénmalig fysiek aangevallen bij jullie thuis. Naast de fysieke belaging werd ook uw wagen van u afgenomen door uw vervolgers. Zij gaven u te kennen dat u op die manier vierduizend euro van uw openstaande schuld kon aftrekken.

U beschouwde de situatie als onhoudbaar en besloot om samen met uw gezin uw land van herkomst definitief te verlaten. Op 24 mei 2017 vatte u vanaf de luchthaven van Yerevan uw vlucht aan. Na een transit in Griekenland kwam u samen met uw gezin in België aan op 25 mei 2017.

Vanuit België kwam u van uw ouders te weten dat uw vervolgers u niet vergeten zijn. Zij blijven zich informeren over u en zouden intussen te weten gekomen zijn dat u in Europa vertoeft. Op basis hiervan besloot u om op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw beschermingsverzoek legde u de volgende documenten voor: uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw militair boekje (o), een blad met een overzicht van uw militaire loopbaan (k), een attest van de politie waarin wordt bevestigd dat u met verwondingen werd overgebracht naar een medisch centrum (o), een attest van het medisch centrum dat stelt dat u geslagen werd en hierdoor verschillende verwondingen op het hoofd had opgelopen (o), een medaille die u ontving na uw ingreep van 27 november 2012 (o) een attest dat inzake uw echtgenote een verschuiving van de neusbrug vaststelt, ademhalingsproblemen vermeldt en een operatieve behandeling adviseert (o) en drie foto's die de verwondingen van uw echtgenote moeten aantonen (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen dergelijke nood aannemelijk heeft kunnen maken. Diverse incoherenties en twijfelachtige leemtes binnen de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden wijzen er op dat er aan uw ingeroepen relaas geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst kan worden gesteld dat de eigenlijke vervolgingsfeiten (los van de talloze bedreigingen die er volgens u zijn geweest) zich tot de volgende beperken: (1) uw echtgenote werd geslagen door uw vervolgers, (2) u werd zelf drie keer geslagen door uw vervolgers en (3) uw wagen werd van u afgenomen.

Inzake geen van deze feiten konden de afgelegde verklaringen evenwel overtuigen. Inzake het fysiek geweld dat ten aanzien van uw echtgenote werd gepleegd op 5 juni 2016 kunnen volgende vaststellingen worden gedaan.

Eerst en vooral blijkt dat u erg veranderlijke verklaringen aflegde over wanneer uw echtgenote werd geslagen. Bij de DVZ verklaarde u vooreerst nog dat uw echtgenote geslagen werd in 2017. Dat u bij DVZ wel degelijk 2017 bedoelde kan ook afgeleid worden uit de context waaruit blijkt dat u het geweld op uw vrouw als de reden voor uw vertrek (d.d. 24 mei 2017) naar Europa beschouwt. U verklaarde bij de DVZ: "In 2017 werd mijn vrouw door hen in ons huis geslagen. Mijn kinderen waren daarvan getuige. Dat was voor mij de druppel. Toen besloot ik naar Europa te vertrekken en hier de situatie af te wachten." (CGVS-vragenlijst A. (...) 3.5.) Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaringen gaf u aanvankelijk te kennen dat u het tijdens het uw interview bij de DVZ niet meer wist en dat u dat ook als dusdanig zou verklaard hebben. Er werd u hierop gevraagd waarom men bij de DVZ dan het jaartal 2017 zou genoteerd hebben. U gaf vervolgens aan dat u het verslag van de DVZ niet kon lezen en dat het ook niet aan u werd voorgelezen (CGVS A. (...) p. 26-27). Dit is evenwel een blote bewering die geenszins als een toereikende uitleg kan worden aanschouwd gezien de voormelde context. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het CGVS dat alles bij de DVZ correct was verlopen (CGVS A. (...) p. 3). Dat u na confrontatie met een tegenstrijdigheid plots aangeeft dat men uw verklaringen niet zou hebben voorgelezen kan dan ook worden betwijfeld. Bovendien blijkt ook uit de

notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw verklaringen over het incident van uw echtgenote erg veranderlijk bleken te zijn. U verklaarde bij het bespreken van een medisch attest ter zake dat de datumnotatie in feite 7 juli 2017 diende te zijn. Er zou volgens u 7 december staan omdat uw moeder het attest dan zou hebben afgehaald (CGVS A. (...) p. 13). Vervolgens gaf u aan dat het incident zich voordeed in 2016 en stelde u dat dit in juli was. Gevraagd om dit concreter te specificeren ging u hier niet op in en gaf u aan dat uw echtgenote het zich beter zou herinneren (CGVS A. (...) p. 13). Later tijdens hetzelfde onderhoud bij het CGVS geeft u uiteindelijk aan dat het incident zich afspeelde in juni 2017 (CGVS A. (...) p. 19). Dat u dergelijke onzekere en veranderlijke verklaringen aflegde over een centrale gebeurtenis binnen uw problematiek mag als weinig geloofwaardig bestempeld worden.

De gebrekkige geloofwaardigheid zet zich verder inzake het tijdstip van het incident en uw kennisname ervan. Gevraagd naar wanneer het incident met uw echtgenote zich voordeed gaf u aanvankelijk te kennen dat u dacht dat het tegen de ochtend was. Even later past u uw verklaringen aan en geeft u aan dat het waarschijnlijk tegen twaalf uur was (CGVS A. (...) p. 13). Uw echtgenote gaf zelf evenwel aan dat zij pas 's avonds tussen vijf en zes uur het slachtoffer werd van de fysieke aanval (CGVS S. (...) p. 7). Redelijkerwijs kan worden verwacht dat jullie een dergelijke ingrijpende gebeurtenis zouden besproken hebben met elkaar en dat er ter zake eenduidiger antwoorden zouden worden gegeven.

U gaf voorts te kennen dat u het nieuws van de aanval had vernomen van uw moeder en dat u vervolgens in een apart telefoongesprek enkele minuten later voor het eerst opnieuw contact had met uw echtgenote. Deze stelling bevestigend gaf u aan dat het zo is verlopen omdat uw moeder niet thuis was en uw vader gaan werken was. Gevraagd hoe uw moeder dan van de situatie op de hoogte raakte stelde u dat ze thuiskwam en het tafereel had gezien. Deze bewering is evenwel niet verzoenbaar met uw initiële verklaring dat u contact had met uw echtgenote in een apart telefoongesprek omdat uw moeder niet thuis was (CGVS A. (...) p. 29-30). Geconfronteerd met deze gebrekkige logica reageerde u uiterst geagiteerd zonder evenwel een toereikende uitleg te bieden. De verklaringen die u aflegde staan bovendien in schril contrast met de verklaring van uw echtgenote die zei dat u het nieuws van haar zelf had vernomen (CGVS S. (...) p. 8). Pas nadat uw echtgenote met uw verklaringen werd geconfronteerd begon zij haar standpunt te wijzigen en gaf ze aan dat uw ouders – die volgens uw echtgenote naar uw grootouders waren – u reeds op de hoogte hadden gebracht (CGVS S. (...) p. 9). Voormelde vaststellingen doen dan ook verder twijfelen aan de ingeroepen vervolging.

Meest frappant in deze waren evenwel de incoherente verklaringen over waar u was en sinds wanneer. U verklaarde immers dat u de dag van het incident om negen uur 's morgens naar Meghri was vertrokken en dat u dit ook op die wijze aan uw echtgenote kenbaar had gemaakt (CGVS A. (...) p. 29). Uw echtgenote gaf na herhaaldelijk de vraag te stellen evenwel aan dat zij niet wist waar u was en ze stelde bovendien dat u op het moment van het incident reeds drie dagen van huis was (CGVS S. (...) p. 7-8). Geconfronteerd met uw stelling dat u 's morgens nog thuis was gaf uw echtgenote geen uitleg voor deze discrepantie. Dergelijke cruciale incoherenties zijn uiterst nefast voor jullie geloofwaardigheid.

Waar u tenslotte verklaarde dat jullie twee dagen na het incident naar het ziekenhuis gingen met uw echtgenote gaf zij zelf ruwweg aan dat het drie of vijf dagen later was. Ze gaf hierop aan dat het pas de tiende was dat jullie naar de dokter gingen. Sowieso dient dan ook te worden opgemerkt dat een doktersattest gedateerd op 7 juli, waar u gewag van maakt, weinig logisch is (CGVS A. (...) p. 29 en CGVS S. (...) p. 7).

Gelet op de verschillende voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat er aan het incident met uw vrouw geen geloof kan worden gehecht. Gezien de belangrijke plaats dat dit incident inneemt binnen jullie problematiek zet de gebrekkige geloofwaardigheid ter zake ook de rest van het asielrelaas op losse schroeven.

Met betrekking het fysieke geweld dat u zelf zou zijn ondergaan kan evenmin worden gesteld dat u of uw echtgenote dit aannemelijk konden maken. Nadat u verklaarde dat u zelf drie of vier keer werd geslagen geeft u uiteindelijk aan dat het drie keer was. Van één van deze confrontaties legde u twee attesten voor. De andere twee keer kon u evenwel niet duiden in de tijd, ook niet ongeveer. Na aandringen blijft u erbij dat u het fysiek geweld dat op u gepleegd werd niet kan duiden in de tijd. Dit is geenszins overtuigend. Gezien de schuldenlast die u boven het hoofd hing vanwege personen waar u in essentie weinig over kan vertellen kan worden verwacht dat wanneer u geslagen wordt u dit wel enigszins zou kunnen duiden (CGVS A. (...) p. 19). Dat uw vrouw voorts niet kon zeggen hoeveel keer u geslagen werd mag verder verbazen. Gezien jullie samen jullie land van herkomst dienden te verlaten en intussen omwille van dezelfde problematiek bescherming aanvragen in België kan redelijkerwijs worden verwacht dat jullie dergelijke elementen al met elkaar zouden besproken hebben (CGVS S. (...) p. 10). Zoals reeds eerder werd opgemerkt in deze beslissing kan in het licht van de naar voor gebrachte vervolgingsfeiten worden gesteld dat het fysiek dat u zou geleden hebben een wezenlijk onderdeel vormt van jullie problematiek in het land van herkomst. De vaagheid waarmee wordt verwezen naar dit aspect is dan ook niet aannemelijk.

Aan de bewering dat uw vervolgers uw wagen hebben afgenomen in ruil voor een beperkte kwijtschelding van een deel van uw 'schulden' kan evenmin geloof worden gehecht. Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat uw wagen hoogstens enkele weken/maanden voor uw definitieve vertrek uit Armenië van u werd afgenomen. U situeert het incident na uw terugkeer naar Armenië (d.i. december 2014) en wanneer de PO u vroeg of uw wagen dan na 2015 van u werd afgenomen stelde u: "Ja. 2017. Misschien maand maart. Ik probeer me te herinneren. Op mijn verjaardag (d.d. 23 maart) had ik nog mijn auto. Ik had hem nog toen." (CGVS A. (...) p. 19) Later tijdens hetzelfde onderhoud gaf u nogmaals te kennen dat u uw wagen pas in 2017 bent kwijtgeraakt (CGVS A. (...) p. 22). Uw echtgenote gaf evenwel aan dat uw wagen reeds van u werd afgenomen nog voor u naar Rusland vertrok. Zij bevestigde vervolgens dat uw wagen nog van u werd afgenomen vóór het einde van 2013 (CGVS S. (...) p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheden zijn onmiskenbaar pertinent en tekenend voor het gekunstelde relaas dat naar voor werd gebracht.

Gezien geen van vervolgingsfeiten kunnen worden aangenomen kan ook aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag getwijfeld worden. Dit vindt ook bevestiging in volgende vaststellingen die werden gedaan.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u stelde dat de door u uitgevoerde aanhouding van de twee Turken plaatsvond op 27 november 2012. U situeerde dit incident binnen uw vrij relaas spontaan op een vrijdag (CGVS p. 14). Dat 27 november 2012 in werkelijkheid een dinsdag betrof is op zich reeds een bijkomende indicatie van de gebrekkige doorleefdheid van de naar voor gebrachte feiten. Voor het overige bleek uw kennis over de nasleep van de drugsvangst die u heeft uitgevoerd zo goed als onbestaande te zijn. U gaf aan dat u niets meer kon vertellen over wat er met de drugs gebeurde noch wat er verder met de opgepakte personen werd gedaan (CGVS A. (...) p. 15). U weet niet of de Turkse misdadigers werden opgesloten, bestraft of beboet. Evenmin kan u vertellen of ze al dan niet getuigenissen hebben afgelegd over de herkomst van de drugs, over hun opdrachtgevers of over hun uiteindelijke bestemming. U heeft er voorts geen idee van of er in Armenië of in de Russische Federatie een rechtszaak werd aangespannen tegen het duo (CGVS A. (...) p. 24-25). Tenslotte blijkt dat u er ook geen idee van heeft welke drugs het duo precies aan het smokkelen waren (CGVS A. (...) p. 21). Dergelijke lacunes zijn weinig logisch voor iemand met een militaire functie bij een grenscontrolepost. Er kan in deze redelijkerwijs verwacht worden dat u over de mogelijkheden kon beschikken om (desnoods op informele wijze) meer te weten te komen over het lot van uw arrestanten of over de drugsvangst die u heeft uitgevoerd. Dat u bovendien een maand later gelauwerd werd met een medaille voor uw ingreep kan verder de verwachting staven dat u wel degelijk in staat moet zijn geweest om meer te weten te komen over de uiteindelijke afloop van deze zaak. Uw verregaande onwetendheid is weinig overtuigend en ligt in het verlengde van de eerder ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

Om na uw vertrek uit het leger inkomsten te verwerven en om aan uw vervolgers te ontkomen besloot u om eind 2013 Armenië te verlaten. U verbleef respectievelijk in Kazachstan bij familie en in de Russische Federatie. Ook op dit punt bleken uw verklaringen evenwel weinig coherent te zijn en wordt de geloofwaardigheid van uw motieven verder ondermijnd. U verklaarde dat u in Kazachstan werd opgezocht door uw vervolgers. Opmerkelijk genoeg heeft u er geen enkel idee van hoe zij uw verblijfplaats zouden te weten gekomen zijn. Verder legde u volatiele verklaringen af over de komst van een aan uw vervolgers gelieerde persoon naar Kazachstan. Gevraagd wanneer de persoon in kwestie naar Kazachstan kwam antwoordde u aanvankelijk: "Na augustus 2014. De volgende maanden. Soms belde hij om te zeggen dat hij komt. Dan belde hij om te zeggen dat hij druk had en niet kwam. Maar dat ik moest aan geld denken." Gevraagd wanneer de persoon in kwestie een eerste keer naar Kazachstan kwam repliceerde u vervolgens: "In oktober 2014." Gevraagd hoe vaak die persoon daar is gekomen gaf u vervolgens aan: "Hij is in september gekomen. En in oktober. Negen september. Omdat ik de twaalfde naar Moskou ging." Vervolgens gaf u aan dat ze slechts één keer kwamen en dat dit negen september 2014 was (CGVS A. (...) p. 23). Deze verklaringen zijn op zich reeds onderling onverzoenbaar. Geconfronteerd met het gegeven dat u eerst zei oktober, dan oktober én september en vervolgens enkel september behield stelde u dat u zich vergist had (CGVS A. (...) p. 24). Deze uitleg kan evenwel niet worden aangenomen als toereikend om de incoherente verklaringen teniet te doen. Bovendien moet in deze verder worden gewezen op het feit dat u bij het begin van het persoonlijk onderhoud reeds had verteld dat u al in de Russische Federatie was aangekomen eind augustus 2014 (CGVS A. (...) p. 8). Zodoende blijken uw verklaringen eens te meer incoherent te zijn en kan u uw verklaringen ter zake niet aannemelijk maken. Uw vlucht naar het buitenland kan bezwaarlijk als een detail aanschouwd worden. Dat u ter zake dergelijke wisselende verklaringen aflegde is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw problematiek. Vanuit Kazachstan zou u voor een bedrag van vijfduizend dollar aan betalingen hebben uitgevoerd naar bankrekeningen van uw vervolgers. Opnieuw bleken uw verklaringen onderling niet in overeenstemming te zijn. Wanneer u de mogelijkheid kreeg om middels een vrij relaas uw problemen uiteen te zetten verklaarde u hierover het volgende: "Ik heb vijfduizend

dollar betaald aan hen. Niet in één keer. Één keer 800, één keer 1.000, zo in stukken opgestuurd.” (CGVS A. (...) p. 16) Na de pauze gaf u evenwel aan dat u enkel betalingen in vijf identieke fracties van 1.000 dollar uitvoerde (CGVS A. (...) p. 20). Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen ontkende u simpelweg dat u zou gesproken hebben over bedragen van achthonderd dollar (CGVS A. (...) p. 32). Gelet op de context, binnen het vrij relaas én melding makend van betalingen in stukken, kan een dergelijke ontkenning evenwel niet worden aangenomen. Andermaal dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen weinig overtuigend blijken te zijn.

Gevraagd naar de situatie na uw definitieve vertrek uit Armenië en meer bepaald naar hoe vaak men nog naar u kwam informeren stelde u: “Ik ben hier. Zij zijn daar. Ik weet het niet.” U gaf de verklaring dat uw moeder dit niet wil zeggen omdat ze u geen stress wil bezorgen (CGVS A. (...) p. 31). Er werd u vervolgens meermaals gevraagd hoe frequent uw vervolgers naar u komen informeren. Hierbij werd er uitdrukkelijk gemeld dat de frequentie volstond en een (totaal)cijfer geenszins noodzakelijk was. U bleef zeggen dat u dit niet kon vertellen en zei: “Moeder wil niet zeggen. Als ik vraag ze wil niet zeggen. Ze zegt dan wel ze zijn vorige week gekomen bijvoorbeeld, ze zeggen dat ze vrienden zijn uit leger.” (CGVS A. (...) p. 31) Dat uw moeder dan niet zou willen zeggen hoe frequent ze komen om u geen stress te bezorgen houdt weinig steek en wanneer u hiermee geconfronteerd werd reageerde u opnieuw geagiteerd en stelde u dat uw moeder niet moet zitten tellen (CGVS A. (...) p. 31-32). Uit uw verklaringen blijkt verder nog dat u evenmin kan vertellen wanneer na uw vertrek ze een eerste keer opnieuw kwamen informeren naar u. Uw verklaringen over de situatie na vertrek blijken zodoende evenmin overtuigend te zijn.

Tot slot kan nog worden benadrukt dat uw verzoek om internationale bescherming ruimschoots laattijdig was en zodoende uw vrees voor vervolging in Armenië verder gerelativeerd dient te worden. U kwam in België aan in mei 2017 en diende pas ruim een jaar en drie maanden later, met name op 9 augustus 2018, een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaringen dat u dacht dat uw problemen zouden opgelost raken of dat u niet wist dat zoiets als internationale bescherming bestond kunnen geenszins overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u in België in de illegaliteit heeft geleefd en u zich zodoende, samen met uw gezin, in een uiterst precaire verblijfssituatie bevond. Gezien de problematiek die u in uw land van herkomst te wachten stond kan niet logisch worden verklaard waarom u niet eerder een verzoek om bescherming zou hebben ingediend. Een dergelijk laattijdig verzoek ondermijnt dan ook ontegensprekelijk verder uw ingeroepen asielmotieven (CGVS A. (...) p. 32).

Op basis van het geheel van voormelde vaststellingen, waarbij uw verklaringen inzake kernelementen incoherent, volatiel en weinig overtuigend bleken te zijn, dient te worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die door u werden voorgelegd vermogen niet de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw huwelijksakte, rijbewijs en geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die op heden niet betwist worden.

Uw militair boekje, het overzichtsblad inzake uw militaire loopbaan en de medaille die u heeft voorgelegd geven het CGVS een indicatie van de werkzaamheden die u in het verleden heeft uitgevoerd. Deze documenten tonen evenwel niet de aangehaalde problematiek aan noch kunnen zij tot een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde doen besluiten. Deze documenten hebben aldus geen impact op de uitkomst van uw verzoek.

Het politieattest dat u voorlegde geeft enkel aan dat u met verwondingen werd overgebracht naar een medisch centrum. Het attest van het medisch centrum zelf stelt dat u geslagen werd en hierdoor verschillende verwondingen op het hoofd had opgelopen. Deze attesten, indien deze al authentiek zouden zijn, zeggen evenwel niets over de concrete omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen en kunnen zodoende niet als een bewijs voor de asielmotieven worden aanschouwd. Deze conclusies zijn tevens van kracht inzake het medisch attest van uw echtgenote en de foto's die u van haar heeft voorgelegd. Uiteindelijk moet ter zake nog worden benadrukt dat dergelijke documenten een louter ondersteunende waarde hebben wanneer deze vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Dergelijke documenten hebben op zich geenszins het vermogen om uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het fysiek geweld dat ten aanzien van haar echtgenote werd gepleegd op 5 juni 2016 gezien de erg veranderlijke verklaringen van verzoekende partij over wanneer haar echtgenote werd geslagen, haar inconsistente verklaringen inzake het tijdstip van het incident en haar kennisname ervan en haar incoherente verklaringen over waar zij toen was en sinds wanneer; (ii) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het fysieke geweld dat zij zelf zou hebben ondergaan nu zij dit fysieke geweld niet kan duiden in de tijd, ook niet ongeveer, en daarnaast haar vrouw niet kon zeggen hoeveel keer verzoekende partij geslagen werd; (iii) ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat haar vervolgers haar wagen hebben afgenomen in ruil voor een beperkte kwijtschelding van een deel van haar 'schulden' gelet op de flagrant tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over wanneer deze gebeurtenis plaatsvond; (iv) de verklaringen van verzoekende partij over de door haar uitgevoerde

aanhouding van de twee Turken op 27 november 2012 niet konden overtuigen gezien de incoherenties en lacunes in haar verklaringen dienaangaande; (v) verzoekende partij evenmin overtuigende verklaringen aflegde over de periode waarin zij respectievelijk in Kazachstan bij familie en in de Russische Federatie verbleef, nu zij volatiele verklaringen aflegde over de komst van een aan haar vervolgers gelieerde persoon naar Kazachstan en tevens inconsistente verklaringen aflegde in verband met het feit dat zij vanuit Kazachstan voor een bedrag van vijfduizend dollar aan betalingen zou hebben uitgevoerd naar bankrekeningen van haar vervolgers; (vi) verzoekende partij ook over de situatie na haar vertrek allerminst overtuigende verklaringen aflegde; en, ten slotte, (vii) haar vrees voor vervolging in Armenië verder gerelativeerd wordt door de vaststelling dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij ruimschoots laattijdig was.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan haar werden voorgelezen; dat zij het proces-verbaal van haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal te laat kreeg en niets meer kon corrigeren; dat de protection officer na de beëindiging van het persoonlijk onderhoud nog bijkomende vragen stelde; en dat zij en haar vrouw tijdens de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet werden bijgestaan door een advocaat.

2.2.4.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij en haar vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet werden bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad er vooreerst op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen aflegt. Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij en haar vrouw bij de aanvang van hun gehoor duidelijk werd gemaakt dat zij de waarheid dienden te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat het verzoek wordt verworpen (administratief dossier, stukken 10A en 10B, vragenlijst, p. 1). Verzoekende partij en haar vrouw waren derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen, waardoor aangenomen mag worden dat zij het belang zouden beseffen om eventuele rechtzettingen of nuances te laten noteren. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door hen op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van hun asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman. Wat betreft het gegeven dat zij en haar vrouw tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet werden bijgestaan door een advocaat, bemerkt de Raad dat artikel 19, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: "De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. Onder voorbehoud van artikel 57/1, § 3, tweede lid, van de wet belet de afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen." Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is. Verzoekende partij draagt de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en indien zij de bijstand van een raadsman wenste was het haar taak om op diligente wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan haar werden voorgelezen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit reeds aanvoerde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en dat in de bestreden beslissing dienaangaande terecht het volgende wordt gemotiveerd: "U gaf vervolgens aan dat u het verslag van de DVZ niet kon lezen en dat het ook niet aan u werd voorgelezen (CGVS A. (...) p. 26-27). Dit is evenwel een blote bewering die geenszins als een toereikende uitleg kan worden aanschouwd gezien de voormelde context. Bovendien verklaarde u bij aanvang van het CGVS dat alles bij de DVZ correct was verlopen (CGVS A. (...) p. 3). Dat u na confrontatie met een tegenstrijdigheid plots aangeeft dat men uw verklaringen niet zou hebben voorgelezen kan dan ook worden betwijfeld."

Wat voorts de opmerking van verzoekende partij betreft dat de protection officer na de beëindiging van het persoonlijk onderhoud nog bijkomende vragen stelde, duidt de Raad er evenwel op dat de vragen die op het einde van het persoonlijk onderhoud nog werden gesteld aan verzoekende partij en haar

vrouw genoteerd werden in de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 4A, notities CGVS A., p. 32-33; administratief dossier, stuk 4B, notities CGVS S., p.12-13). De Raad ziet dan ook niet in waarom verwerende partij met deze verklaringen geen rekening zou mogen houden.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te laat kreeg en niets meer kon corrigeren, stelt de Raad evenwel vast dat verwerende partij per aangetekend schrijven van 11 maart 2019 de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan verzoekende partij en haar vrouw (administratief dossier, stuk 6A en 6B). De Raad duidt erop dat pas op 27 maart 2019 een beslissing werd genomen inzake hun verzoek om internationale bescherming, waardoor het betoog van verzoekende partij dat zij onvoldoende tijd hadden om opmerkingen over te maken aan verwerende partij geenszins ernstig te noemen is. De Raad benadrukt dat, overeenkomstig artikel 57/5quater, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, de verzoeker om internationale bescherming geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt.

2.2.5.1. Verzoekende partij voert aan dat met betrekking tot de tegenstrijdigheden enige mildheid noodzakelijk is. Zij stelt dat zij "zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd (heeft) doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan haar ontzegd wordt". Mogelijke vergissingen kunnen te wijten zijn aan de stress die zij had/heeft.

2.2.5.2. De Raad benadrukt evenwel dat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas. Hoewel wordt erkend dat elk persoonlijk onderhoud een zekere mate van stress met zich brengt, duidt de Raad erop dat dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten geen details betreffen. Verzoekers argumentatie veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. X). Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vrouw, duidt de Raad er nog op dat van familieleden die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. X).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij betreffende de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming stelt dat zij niet op de hoogte was van deze procedure en dat zij bovendien nog dacht dat zij kon terugkeren naar haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter herhalen van de uitleg die zij reeds gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij weerlegt evenwel op geen enkele manier in concreto de motivering in de bestreden beslissing dat deze uitleg geenszins kan overtuigen nu uit haar verklaringen blijkt dat zij in België in de illegaliteit heeft geleefd en zij zich zodoende, samen met haar gezin, in een uiterst precaire verblijfssituatie bevond, waardoor, gezien de problematiek die haar in haar land van herkomst te wachten stond, niet logisch kan worden verklaard waarom zij niet eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat haar moeder haar meedeelde dat haar vervolgers regelmatig langskomen en dat ze wisten dat verzoekende partij ergens in Europa was, duidt de Raad erop dat verzoekende partij, door vaagweg te stellen dat haar vervolgers 'regelmatig' langskomen, op geen enkele manier de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet kon zeggen hoe vaak men nog naar haar kwam informeren, in een ander daglicht stelt. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij concretere informatie zou kunnen geven over de bezoeken van haar vervolgers aan haar moeder na haar vertrek.

2.2.8. Inzake het verweer van verzoekende partij dat zij haar vrouw vaak niet op de hoogte stelde van haar problemen omdat zij professioneel militair is en dan ook de gewoonte heeft om niet alles aan haar

vrouw te vertellen, bemerkt de Raad evenwel dat, zoals ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, gezien verzoekende partij en haar vrouw samen hun land van herkomst dienden te verlaten en intussen omwille van dezelfde problematiek bescherming aanvragen in België redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij de concrete vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer werden met elkaar zouden besproken hebben en dat zij hierover eenduidige verklaringen kunnen afleggen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij een gewone soldaat was en dat zij dan ook niet op de hoogte is van het verdere lot van de twee betrapte Turkse drugshandelaars en andere details van deze zaak, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich wederom beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gemotiveerd dat de lacunes in de verklaringen van verzoekende partij over het lot van haar arrestanten of over de drugvangst die zij heeft uitgevoerd weinig logisch zijn voor iemand met een militaire functie bij een grenscontrolepost nu redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij over de mogelijkheden kon beschikken om (desnoods op informele wijze) hierover meer te weten te komen, temeer nu zij een maand later gelauwerd werd met een medaille voor haar ingreep, hetgeen verder de verwachting staft dat zij wel degelijk in staat moet zijn geweest om meer te weten te komen over de uiteindelijke afloop van deze zaak. Verzoekende partij laat na voormelde motivering met concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.10.1. Verder geeft verzoekende partij nog aan dat haar vrouw geslagen werd op 5 juni 2016 en niet in 2017 zoals in het medisch attest wordt gesteld. Zij werd geslagen tussen 15u en 16u in de namiddag. Verzoekende partij werd hiervan op de hoogte gebracht door haar moeder, nadat verzoekende partij eerst naar haar vrouw had gebeld die echter niet beschikbaar was. Zij en haar vrouw zagen elkaar de laatste keer dezelfde dag in de ochtend.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer beperkt tot het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen die zij en haar vrouw hebben afgelegd, hetgeen evenwel niet van aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheden dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Waar zij overigens thans stelt dat haar vrouw geslagen werd tussen 15u en 16u in de namiddag, duidt de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog eerst aangaf dat het tegen de ochtend was en later dat het waarschijnlijk tegen twaalf uur was (notities CGVS A., p. 29), en dat haar vrouw zelf aangaf dat zij pas 's avonds tussen vijf en zes uur het slachtoffer werd van de fysieke aanval (notities CGVS S., p. 7). Dat verzoekende partij thans dit incident op een nog ander tijdstip situeert, bevestigt het volstrekt ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden problemen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij verklaarde dat haar auto werd afgenomen in 2017, maar dat haar vrouw verkeerdelijk stelde dat dit in 2013 was, doch dat zij dit verklaarde toen het gehoor reeds formeel was afgesloten, herhaalt de Raad evenwel dat de vragen die op het einde van het persoonlijk onderhoud nog werden gesteld aan de vrouw van verzoekende partij genoteerd werden in de notities van het persoonlijk onderhoud (notities CGVS S., p. 12-13) en dat dan ook niet ingezien kan worden waarom verwerende partij met deze verklaringen geen rekening zou mogen houden.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij oppert dat sommige vragen in de notities van het persoonlijk onderhoud in realiteit niet werden gesteld en dat zij dan ook twijfelt aan de correctheid van deze notities, alsook aan de correctheid van vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij nalaat in concreto aan te duiden welke vragen in realiteit niet zouden zijn gesteld en/of waar haar verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd. De Raad herhaalt bovendien dat verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat alles bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct was verlopen (notities CGVS A., p. 3). Wat betreft de notities van haar persoonlijk onderhoud, herhaalt de Raad dat verzoekende partij hiervan een kopie heeft ontvangen doch nagelaten heeft eventuele opmerkingen dienaangaande over te maken aan verwerende partij. Het komt dan ook allerminst overtuigend over dat zij post factum de correctheid van deze notities in vraag stelt, temeer nu zij geheel nalaat dit in concreto te beargumenteren.

2.2.13. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat zij haar profiel staft aan de hand van tal van documenten, duidt de Raad erop dat een loutere verwijzing naar haar profiel niet volstaat om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. De Raad onderstreept dat de door

verzoekende partij bijgebrachte documenten aangaande haar militaire loopbaan de door verzoekende partij aangehaalde problematiek op geen enkele manier aantonen, noch kunnen zij tot een actuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij doen besluiten.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT